

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.976 van 27 april 2000
in de zaak A. 51.527/IX-180.**

In zake : Victor GOOSSENS,
die woonplaats kiest bij
het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt,
(VSOA) - Groep Post,
gevestigd te BRUSSEL,
Centrumgalerij blok 2 , nr. 244

tegen :

De Post.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Victor GOOSSENS, eerste postman op 6 mei 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de weigering om de volgens de vigerende onderrichtingen een aangevraagde dag uitzonderlijk verlof wegens overmacht op 2 oktober 1992 als dusdanig te erkennen en van de daaruit volgende beslissing om het reeds toegestane uitzonderlijk verlof om te zetten in vakantieverlof;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 15 oktober 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE VALCK die, verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is werkzaam als eerste postman in de nachtvacatie in het postkantoor ZOTTEGEM 1. Aldus moet hij de nachtdienst verzekeren van 1 op 2 oktober 1992. Hij vraagt voor die nacht evenwel een dag uitzonderlijk verlof wegens ziekte van zijn bij hem inwonende schoonmoeder. Hij dient hiervoor een doktersattest in waarin wordt gevraagd om die reden op 2 oktober 1992 een dag "omstandigheidsverlof" toe te staan.

1.2. De postontvanger van het postkantoor Zottegem 1 is niet overtuigd van de noodzaak voor verzoeker om thuis aanwezig te zijn omdat volgens hem verzoeker een nachtdienst verzekert en zo reeds de dagen

nadien, zijnde een zaterdag en een zondag, thuis is en omdat die bewuste nacht ook zijn echtgenote en zijn dochter alsmede zijn inwonende schoonvader thuis waren.

Hij deelt verzoeker dan ook op 6 oktober 1992 mee dat hij alvorens het gevraagde uitzonderlijk verlof toe te staan wenst te weten waarom ook verzoekers aanwezigheid thuis vereist was.

1.3. Hierop antwoordt verzoeker in de volgende termen :

"Ik heb gehandeld zoals voorzien in RPP 366, punt 1, art. 6bis, § 1".

1.4. De postontvanger is verder van mening dat het doktersattest niet bewijst dat verzoekers aanwezigheid thuis vereist is en omdat verzoeker geen antwoord geeft op de gestelde vraag beslist hij dat de reeds toegestane dag uitzonderlijk verlof omgezet wordt in gewoon verlof dat van het tegoed aan verlof zal afgetrokken worden.

Die beslissing wordt aan verzoeker betekend op 7 oktober 1992. Hij weigert evenwel voor kennisneming te tekenen en doet dit slechts nadat de postontvanger op 15 oktober 1992 heeft gedreigd met een sanctie.

1.5. Op 5 november 1992 vraagt verzoekers syndicale organisatie aan de bestuurder-directeur bevoegd voor het personeel om die "onrechtmatig getroffen beslissing" te willen laten rechtzetten. Zij argumenteert dat er bij DE POST geen bijkomende bewijzen met betrekking tot het uitzonderlijk verlof geëist worden, zodat de door de postontvanger ten overstaan van een personeelslid getroffen maatregel "een ontegensprekelijke miskenning van art. 6 van de grondwet inhoudt".

1.6. Op 28 december 1992 antwoordt de bestuurder-directeur van de Algemene Directie Personeel van DE POST dat het uitzonderlijk verlof geen recht is vermits in artikel 6bis van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen bepaald wordt dat het verlof "kan" worden toegestaan.

Volgens hem "doet een doktersattest geen afbreuk aan de beoordelingsbevoegdheid van de overheid om het bedoelde verlof al dan niet toe te staan" en dient deze overheid bij die beoordeling rekening te houden met alle elementen, zowel wat het belang van de dienst als het menselijk en sociaal aspect betreft en heeft zij ook het recht om misbruiken tegen te gaan.

Hij vestigt er de aandacht op dat het uitzonderlijk verlof is ingevoerd om de ambtenaar in staat te stellen thuis de eerste zorgen toe te dienen in afwachting van hulp van buitenshuis of opname in een ziekenhuis.

Hij stelt tenslotte dat de postontvanger van het postkantoor Zottegem 1 gehandeld heeft binnen de grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid omdat er drie andere personen de eerste zorgen konden toedienen aan de zieke schoonmoeder, namelijk verzoekers echtgenote, zijn dochter en zijn eveneens bij hem inwonende schoonvader.

1.7. Op 8 januari 1993 reageert verzoekers syndicale organisatie op dat antwoord.

Zij stelt dat de noodzaak van de aanwezigheid thuis uitsluitend wordt bewezen door een doktersattest en dat dit ertoe geleid heeft dat, hoewel DE POST meermaals het aantal toe te kennen dagen verlof in vraag heeft gesteld, de toekenning van het uitzonderlijk verlof op basis van een doktersattest zelf nooit werd betwist. Bij de besprekingen daaromtrent in het Hoog Overlegcomité is het toewijzen van enige beoordelingsbevoegdheid aan de onmiddellijke chef met betrekking tot

het aanvaarden of verwerpen van het medisch attest nooit aan de orde geweest. Moest een dergelijke maatregel worden ingevoerd dan kan dit slechts na syndicale onderhandeling vermits de verlofregeling behoort tot de grondregelingen die verplichtend aan onderhandeling moeten onderworpen worden.

Verder meent zij dat het een betwistbare interpretatie is uit het gebruik van de zinswending "kan worden toegestaan" in artikel 6bis voornoemd zonder meer af te leiden dat het uitzonderlijk verlof geen recht is maar een gunst onderworpen aan de beoordelingsbevoegdheid van de overheid en het belang van de dienst vermits ook in de artikelen 6, 13bis, 13ter en 14 die zinswending voorkomt terwijl in de artikelen 11 en 12 daarentegen uitdrukkelijk wordt bepaald "voor zover zulks niet indruist tegen het belang van de dienst".

Indien aan de in artikel 6bis opgesomde voorwaarden is voldaan kan het verlof enkel worden geweigerd op basis van duidelijk aangetoonde misbruiken. Het uitzonderlijk verlof, voorzien onder artikel 6, is toch ook niet onderworpen aan het zogenaamd belang van de dienst.

Zij is ook van oordeel dat de loutere vaststelling, door de postontvanger, dat het gezin van verzoeker uit vijf personen bestaat zodat er drie andere personen dan verzoeker de eerste zorgen konden toedienen, niet als een afdoende motivering van zijn beslissing kan worden beschouwd, in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de postmeester niet kan aantonen dat deze personen, indien ze dan al werkelijk thuis zouden zijn geweest, ook in de fysische en psychische mogelijkheid verkeerden om zorgen toe te dienen. Volgens haar duidt het attest van de geneesheer onmiskenbaar op het tegenovergestelde.

1.8. Op 9 maart 1993 antwoordt de bestuurder-directeur aan verzoekers vakorganisatie. Hij citeert eerst het antwoord dat de minister van het Openbaar Ambt gaf op een parlementaire vraag van 28 juli 1988 en waarin deze stelde dat het uitzonderlijk verlof geen recht is; dat het doktersattest geen afbreuk doet aan de beoordelingsbevoegdheid van de overheid om het bedoelde verlof al dan niet toe te staan; dat zij daarbij rekening dient te houden met alle elementen, zowel wat het belang van de dienst als wat het menselijk en sociaal aspect betreft; dat zij het recht heeft om eventuele misbruiken tegen te gaan maar dat zij in elk concreet geval moet oordelen of het verlof wordt toegestaan of geweigerd. Hieruit volgt, zo stelt de bestuurder-directeur, dat de door hem aangekleefde interpretatie geen wijziging van de bestaande verlofregeling inhoudt maar enkel de toepassing ervan is. Verder meent hij dat, gezien de gedecentraliseerde organisatiestructuur van DE POST, het uiteraard de postontvanger is die over het al dan niet toestaan van het uitzonderlijk verlof oordeelt. Op basis van de formulering van de vraag die de postmeester op het model 9 aan verzoeker stelde, diens antwoord en de motivering die de postmeester aan zijn beslissing gaf, is hij van oordeel dat die motivering voldoet aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit is de door verzoeker bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het annulatieberoep.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat verzoeker geen belang meer heeft bij de gevorderde vernietiging omdat op het ogenblik dat de Raad van State uitspraak zal doen de toestand, waarvoor de verzoekende partij uitzonderlijk verlof nodig meende

te hebben, niet meer als zodanig zal bestaan, zodat zij op dat ogenblik geen aanspraak meer zal kunnen maken op uitzonderlijk verlof, zelfs indien de Raad van State de bestreden beslissing zou vernietigen;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker hierop antwoordt dat de bestreden beslissing, naast het feit dat het om een principiële kwestie gaat, voor hem op zijn minst een onaangenaam en nadelig gevolg heeft gehad, met name het inleveren van een dag gewoon verlof, dat een vernietiging van de bestreden beslissing naast het opnieuw omzetten van een dag gewoon verlof in een dag uitzonderlijk verlof voor hem een morele genoegdoening betekent en dat hij derhalve nog steeds zowel een materieel als een moreel belang heeft bij de gevoerde procedure;

2.1.3. Overwegende dat als gevolg van de weigering om aan verzoeker een dag uitzonderlijk verlof toe te staan verzoeker een dag gewoon verlof heeft moeten nemen, dat als zou komen vast te staan dat de bestreden beslissing onwettig is en moet worden vernietigd de verwerende partij de situatie opnieuw moet beoordelen rekening houdend met het gezag van gewijsde van het arrest dat de annulatie uitspreekt; dat verzoeker aldus zijn belang bewaart en de door de verwerende partij aangevoerde exceptie wordt afgewezen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij ook aanvoert dat de door verzoeker bestreden beslissing die hij omschrijft als een eindbeslissing ingevolge het beroep dat zijn syndicale organisatie heeft ingesteld bij de hogere overheid in werkelijkheid een bevestigende beslissing is aangezien het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid, niet voorziet in een georganiseerd administratief beroep

tegen beslissingen die worden genomen overeenkomstig artikel 6bis van dat koninklijk besluit; dat bovendien de brieven van 5 november 1992 en 8 januari 1993 van de syndicale organisatie van verzoeker geen nieuwe gegevens bevatten die niet gekend waren op het ogenblik dat de beslissing waarvan de herziening is gevraagd werd genomen en dat verzoeker pas in zijn inleidend verzoekschrift de redenen heeft vermeld waarom noch zijn echtgenote noch zijn dochter, noch zijn schoonvader in de mogelijkheid zouden zijn geweest om hulp te bieden aan zijn schoonmoeder en dat die redenen geen aanleiding hebben gegeven tot een nieuw onderzoek; dat aldus, steeds volgens de verwerende partij, de termijn om beroep in te stellen is ingegaan op de dag dat de bevestigende beslissing is genomen of ten laatste op de dag waarop ze aan verzoeker is meegedeeld, zodat het beroep niet ontvankelijk is wegens laattijdigheid;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker hierop antwoordt dat binnen de structuur van de Regie der Posterijen, die volgens hem nog van toepassing is op DE POST, het de directeur-generaal van de Algemene Directie Personeel is die verantwoordelijk is voor de eenheid van bevel in de schoot van zijn Algemene Directie en dat de uiteindelijke bevoegdheid bij een betwisting omtrent de toepassing van de reglementering in personeelsaangelegenheden berust bij die directeur-generaal zodat aangezien de bevoegde overheid op 9 maart 1993 heeft beslist dat de omzetting van het uitzonderlijk verlof in gewoon verlof rechtsgeldig was, het die beslissing is die de beroepstermijn doet ingaan;

2.2.3. Overwegende dat de door verzoeker bestreden beslissing de weigering is om een dag uitzonderlijk verlof toe te staan, dat gelet op de gedecentraliseerde structuur van DE POST het in redelijkheid de dienstchef ter plaatse is, zijnde de postontvanger, die bevoegd is

voor het toekennen of weigeren van verlof - gewoon verlof of uitzonderlijk verlof - aangezien hij verantwoordelijk is voor de goede werking van de dienst in zijn kantoor; dat de beslissing van de bestuurder-directeur volgt op een hiërarchisch beroep van verzoeker en dat die beslissing de termijn om beroep in te stellen kan hebben doen ingaan voor zover zij meer is dan een loutere bevestiging van de beslissing van de postontvanger; dat immers van een niet voor annulatieberoep vatbare louter bevestigende beslissing alleen dan sprake kan zijn wanneer degene die om een herziening van een eerdere beslissing vraagt daarvoor geen enkele, voorheen niet aangevoerde reden opgeeft; dat doet de betrokkene dat wel, de bestuurder-directeur er immers onvermijdelijk toe komt te oordelen of die reden er hem kan, mag of moet toe brengen de eerste beslissing te herzien; dat een afwijzing vanwege de bestuurder-directeur dus noodzakelijk het oordeel impliceert dat bedoelde reden niet tot een herziening kan of mag of moet leiden; dat een zodanige afwijzing dus niet geïdentificeerd kan worden met de beslissing waarvan herziening wordt gevraagd, aangezien per veronderstelling laatstgenoemde beslissing niet met de reden waarop de vraag om herziening is gebaseerd werd geconfronteerd; dat verzoekers vakorganisatie in haar brief van 8 januari 1993 aan de bestuurder-directeur heeft aangevoerd dat de postontvanger niet bevoegd was om de noodzaak van de aanwezigheid thuis te appreciëren en dat de redenen waarom hij oordeelt dat verzoekers aanwezigheid thuis niet vereist was deze conclusie niet toelaten; dat de bestuurder-directeur heeft geoordeeld dat de bestaande reglementering de postontvanger wel degelijk de bevoegdheid verleent om de noodzaak van de aanwezigheid thuis van de werknemer te beoordelen en dat hij zijn beslissing wel degelijk voldoende heeft gemotiveerd, dat hij zich aldus heeft uitgesproken over de bevoegdheid van de postmeester om de noodzaak van de

aanwezigheid thuis te beoordelen en over het al dan niet voldoende gemotiveerd zijn van de beslissing van de postmeester; dat wat betreft de bevoegdheid van de postontvanger, de postontvanger door te beslissen zich impliciet heeft uitgesproken en dat zulks bijgevolg geen nieuw middel of argument is waarmee de postontvanger niet is geconfronteerd geweest; dat evenwel met betrekking tot de redenen die de postontvanger opgeeft om te besluiten tot het niet-bewezen zijn van de noodzaak van verzoekers aanwezigheid thuis, dit wel een nieuw argument is waarover de bestuurder-directeur zich heeft uitgesproken; dat aldus de brief van de bestuurder-directeur van 9 februari 1993 meer is dan een louter bevestigende beslissing omdat hij een eigen beslissing heeft genomen die in de plaats van die van de postontvanger is gekomen en waartegen verzoeker binnen een termijn van zestig dagen kan opkomen; dat die exceptie derhalve ook faalt;

3. Over de gegrondheid van het annulatieberoep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met miskennen van de onderhandelingsprocedure die is voorgeschreven door artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel omdat de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder de verloven worden toegestaan krachtens artikel 3, 12°, van het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, worden beschouwd als grondregelen van het administratief statuut die slechts kunnen vastgesteld worden na onderhandeling met de representatieve vakorganisaties;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bestreden beslissing een individuele rechtshandeling is waarbij artikel 6bis van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 wordt toegepast op verzoeker en dat het dus geen reglement is dat de grondregelingen inzake vakantie- en verlofregeling wijzigt, zodat zij niet moest worden onderhandeld met de vakorganisaties;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat zowel de toekenning aan als de toepassing van een appreciatiebevoegdheid in verband met het toestaan van uitzonderlijk verlof binnen de omschrijving "gevallen waarin en de voorwaarden waaronder het verlof wordt toegestaan" valt;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker er in zijn laatste memorie de aandacht op vestigt dat het interpreteerbare "kan worden toegestaan" werd vervangen door het affirmatieve "worden toegestaan" en hij in die optiek van de destijds als algemeen geldende toepassing zijn verzoekschrift heeft opgesteld en ingediend omdat hij van mening was dat hij "ofwel werd benadeeld door een wijziging van de algemene toepassingsmodaliteiten, terwijl een dergelijke wijziging volgens hem onderworpen was aan hetzij de onderhandelings-, hetzij de overlegprocedure (eerste middel); ofwel werd benadeeld in zijn individuele rechten, omdat hij anders werd behandeld dan zijn collega's (derde middel)";

3.1.5. Overwegende dat artikel 2, § 1, van de genoemde wet van 19 december 1974 als volgt luidt :

"§ 1. Behoudens in de door de Koning bepaalde spoedgevallen en in de andere door Hem bepaalde gevallen, kunnen de bevoegde administratieve overheden niet dan na onderhandeling met de representatieve vakorganisaties in de daartoe opgerichte comités vaststellen:

1° grondregelingen ter zake van :

- a) het administratief statuut, met inbegrip van de vakantie- en verlofregeling;
- b) de bezoldigingsregeling;
- c) de pensioenregeling;
- d) de betrekkingen met de vakorganisaties;
- e) de organisatie van de sociale diensten.

- De Koning wijst de grondregelingen aan, met opgaaf, hetzij van de daarin behandelde stof, hetzij van de daarin opgenomen bepalingen. Aan de daartoe vast te stellen besluiten gaan de in dit artikel voorgeschreven onderhandelingen vooraf.

- De grondregelingen die de Koning ter uitvoering van de punten a), b) en c), van het eerste lid heeft bepaald en die alleen van toepassing zijn op de personeelsleden die onder statutaire regels vallen, zijn van overeenkomstige toepassing op de bij arbeidsovereenkomst in dienst genomen personeelsleden;

2° verordeningsbepalingen welke zij uitvaardigen, algemene maatregelen van inwendige orde en algemene richtlijnen, met het oog op de latere vaststelling van de personeelsformatie of inzake arbeidsduur en organisatie van het werk.

De Koning bepaalt wat onder organisatie van het werk dient te worden verstaan in de zin van deze wet. Aan de daartoe vast te stellen besluiten gaan de in dit artikel voorgeschreven onderhandelingen vooraf.";

dat in 1°, sprake is van "grondregelingen" en in 2°, van "verordeningsbepalingen", "algemene maatregelen van inwendige orde" en "algemene richtlijnen", dat het bijgevolg niet anders kan zijn dat daarmee geen beslissingen over individuele gevallen worden bedoeld maar regelingen met een algemene draagwijdte die tot doel hebben voor een onbepaald aantal gevallen te gelden; dat de bestreden beslissing de weigering betreft om aan verzoeker een dag uitzonderlijk verlof toe te staan, zoals trouwens door verzoeker zelf in zijn inleidend verzoekschrift wordt uiteengezet, zodat de bestreden beslissing, van individuele aard zijnde, niet onderworpen is aan onderhandeling zoals vastgesteld in artikel 2, § 1, van de meergenoemde wet van 19 december 1974; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat geen enkele bepaling de directe chef bevoegd maakt om te oordelen over de opportuniteit van de toekenning van uitzonderlijk verlof; dat hij in zijn memorie van wederantwoord stelt dat niet alleen de onmiddellijke chef maar evenmin de bestuurder-directeur over die bevoegdheid beschikt; dat hij niet betwist dat artikel 6bis van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen, ruimte zou laten voor een eventuele beoordelingsbevoegdheid van de overheid maar dat de postale overheid heeft nagelaten een terzake aanvullende reglementering met aanwijzing van de bevoegde overheid en de toe te passen regels uit te vaardigen en dat, aangezien er geen dienstredenen voorhanden waren om het uitzonderlijk verlof te weigeren, er evenmin een misbruik werd bewezen en er bij DE POST geen andere reglementering terzake van toepassing is, zodat de toegekende dag uitzonderlijk verlof als dusdanig gehandhaafd moest worden en er dientengevolge geen overheid bevoegd was om, louter op vermoedens, tot een omzetting van het genoten uitzonderlijk verlof tot vakantieverlof te beslissen; dat hij in een vierde middel aanvoert dat het niet tot de bevoegdheid van de chef behoort om te oordelen over de opportuniteit van de toekenning van het uitzonderlijk verlof want dat volgens artikel 6bis, tweede lid, de noodzaak van de aanwezigheid thuis wordt bewezen door een doktersattest, dat de bewijslast over de opportuniteit van het omstandigheidsverlof volgens hem bijgevolg rust op het personeelslid dat dit bewijs levert door middel van een medisch attest;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij op dit tweede middel en vierde middel antwoordt dat artikel 6bis van het reeds genoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964 de overheid de beoordelingsbevoegdheid

verleent om al dan niet uitzonderlijk verlof toe te staan en dat die bepaling aldus de noodzakelijke rechtsgrond vormt voor de bestreden beslissing en dat zij van oordeel is dat uit het gebruik van het woord "kan" in het voornoemd artikel 6bis blijkt dat het uitzonderlijk verlof geen recht is en dat er dus geen verplichting is om uitzonderlijk verlof toe te staan, zodat het overhandigen van een doktersattest geen afbreuk doet aan de beoordelingsbevoegdheid van de overheid om het verlof al dan niet toe te staan en zij daarbij rekening dient te houden met alle elementen, zowel wat betreft het belang van de dienst als wat het menselijk en sociaal aspect betreft en dat zij tenslotte ook het recht heeft om eventuele misbruiken tegen te gaan zodat telkens een beoordeling van de concrete omstandigheden moet geschieden;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie er nog op wijst dat het volgens hem interpreteerbare zinsdeel van artikel 6bis "kan worden toegestaan" vervangen is door het affirmatieve "worden toegestaan";

3.2.4. Overwegende dat verzoekers tweede middel handelt over de bevoegdheid voor de overheid om de opportuniteit van het uitzonderlijk verlof te beoordelen, dat zulks afhangt van de uitlegging van artikel 6bis en dit het voorwerp is van verzoekers vierde middel; dat voor zover de genoemde wetsbepaling vaststelt dat de overheid bevoegd is om het uitzonderlijk verlof te weigeren ongeacht een medisch attest dat de noodzaak van de aanwezigheid thuis bewijst die bepaling de bevoegdheid aan de overheid verleent zonder dat er nog enige andere reglementaire tussenkomst nodig is; dat derhalve het tweede en het vierde middel samen worden behandeld; dat aldus in eerste instantie wordt onderzocht of de overheid uit het meergenoemde

artikel 6bis van het meergenoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964 de bevoegdheid put om de opportuniteit van het uitzonderlijk verlof te beoordelen;

3.2.5. Overwegende dat dit artikel als volgt luidt :

"Behalve de in artikel 6 bepaalde verloven, kan aan de in artikel 1 bedoelde ambtenaren uitzonderlijk verlof worden toegestaan wegens overmacht die het gevolg is van de ziekte of van een ongeval overkomen aan de volgende, met de ambtenaar onder één dak wonende personen: de echtgenoot, de persoon met wie hij samenleeft, een bloed- of aanverwant, een persoon opgenomen met het oog op zijn adoptie of met het oog op de uitoefening van een pleegvoogdij.

De noodzaak van de aanwezigheid thuis wordt bewezen aan de hand van een doktersattest.";

3.2.6. Overwegende dat het uitzonderlijk verlof enerzijds dit speciale kenmerk vertoont dat het tot doel heeft een situatie van overmacht te ondervangen, zodat die situatie die het verlof noodzaakt, en dus ook het tijdstip ervan, niet in handen is van de ambtenaar zelf en hierin ook het verschil ligt met de meeste andere soorten verlof, terwijl het anderzijds juist daardoor een zeer grote gelijkenis met het ziekteverlof vertoont; dat het hoe dan ook in de twee situaties gaat om gevallen van overmacht veroorzaakt door ziekte of ongeval, waarbij in het ene geval de ambtenaar genoodzaakt is thuis te blijven wegens zijn gezondheidstoestand en in het andere geval wegens de noodzaak om de verzorging op zich te nemen van een zieke of in een ongeval betrokken huisgenoot; dat de ambtenaar dan ook recht op het verlof heeft voor zover de voorwaarden vervuld zijn en de omstandigheid dat in artikel 6bis het woord "kan" wordt gebruikt met dat recht niet strijdig is; dat immers ook in artikel 14, § 1 van het genoemde besluit van 1 juni 1964 wordt gesteld dat "de Rijksambtenaar, die wegens ziekte of gebrekkigheid verhinderd is zijn ambt normaal uit te oefenen, ziekte- of gebrekkigheidsverlof (kan)

krijgen"; dat de overheid slechts ziekteverlof kan weigeren, indien zij op grond van een nieuw medisch onderzoek vaststelt dat de reden van het verlof, met name de ziekte-toestand geen verdere afwezigheid meer rechtvaardigt; dat zo ook de overheid het uitzonderlijk verlof slechts dan kan weigeren indien zij vaststelt dat de reden van de afwezigheid, zijnde de noodzaak voor de ambtenaar om thuis aanwezig te zijn ter verzorging van een zieke of bij een ongeval betrokken huisgenoot, niet meer zou bestaan; dat zolang die noodzaak aanwezig is de ambtenaar derhalve recht op het uitzonderlijk verlof heeft; dat het voorleggen van een doktersattest niet betekent dat de overheid elke bevoegdheid mist om het toestaan van dit verlof te weigeren, aangezien het alleen inhoudt dat de betrokken ambtenaar op basis van dat attest recht heeft op het uitzonderlijk verlof, tenzij de overheid het bewijs levert dat de voorwaarden niet zijn vervuld, bijvoorbeeld dat er niet langer noodzaak is voor de ambtenaar om thuis te zijn omdat een andere persoon thuis aanwezig is om de eerste zorgen toe te dienen; dat uitzonderlijk verlof immers slechts verantwoord is indien aan de medische noodzaak van bijstand aan één van de in het artikel 6bis opgesomde personen alleen door de betrokken ambtenaar kan worden voldaan zodat de overheid bevoegd is om daarop controle uit te oefenen, al was het maar om misbruik te kunnen verhinderen; dat de overheid bijgevolg uit artikel 6bis de bevoegdheid put om na te gaan of de voorwaarden voor het uitzonderlijk verlof bestaan; dat te dezen de postontvanger wel degelijk bevoegd is om, niettegenstaande het voorgebrachte medisch attest, na te gaan of verzoekers aanwezigheid thuis wel vereist was; dat tenslotte de Raad van State niet inziet hoe men zonder uitdrukkelijke wijziging van artikel 6bis van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 de woorden "kan worden toegestaan" zou moeten kunnen verstaan als

"worden toegestaan"; dat het tweede en het vierde middel niet gegrond zijn;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel; dat hij hierbij uiteenzet dat de bestreden beslissing een discriminatie inhoudt van het personeel dat in nachtvacatie is tewerkgesteld ten opzichte van het personeel uit de dagvacaties omdat men bij het nachtpersoneel immers meestal zal kunnen inroepen dat andere personen uit het gezin voor het opvangen van de uitzonderlijke toestand konden instaan;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het niet kenmerkend is voor personeelsleden die 's nachts werken dat op andere onder hetzelfde dak wonende personen beroep kan worden gedaan ingeval van ziekte of ongeval van de echtgenoot of van een onder hetzelfde dak wonende bloed- of aanverwant aangezien zulks ook het geval kan zijn voor personeelsleden die overdag werken, bijvoorbeeld wanneer de echtgenote niet buitenshuis werkt zodat verzoeker aldus niet aantoonde dat aan hem uitzonderlijk verlof werd geweigerd omdat beroep kon worden gedaan op andere personen terwijl dergelijk verlof wel werd toegestaan aan een ander personeelslid dat in dezelfde omstandigheden verkeerde;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat hij ervan overtuigd is dat er wel uitzonderlijk verlof werd toegestaan aan personeelsleden die zich in dezelfde omstandigheden bevinden als hij en wel omdat het directie-comité van DE POST heeft geoordeeld dat er misbruik werd gemaakt van dit soort verlof tijdens bepaalde vakantieperiodes of op het einde van het jaar;

3.3.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie opmerkt dat hij noch de middelen noch de mogelijkheid heeft "om binnen een personeelsbestand van 45.000 eenheden, gespreid over heel het land de toekenning of eventuele weigering van uitzonderlijk verlof te verifiëren" en ook vaststelt dat de verwerende partij identieke gevallen had kunnen aanhalen om verzoeker van zijn ongelijk te overtuigen, maar dat zij niettemin nalaat dat te doen";

3.3.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie hierop nog antwoordt dat het ongehoord zou zijn als verschillende situaties op identieke wijze zouden worden beoordeeld;

3.3.6. Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel in feite uiteenzet dat tegen personeelsleden met nachtvacatie gemakkelijker zal kunnen worden tegengeworpen dat andere personen thuis aanwezig zijn die de eerste zorgen kunnen toedienen en dat zij daardoor minder gemakkelijk aan de voorwaarden voldoen om het uitzonderlijk verlof te verkrijgen; dat zulks evenwel niet duidt op een ongelijke behandeling aangezien verzoeker zelf beweert dat de verwerende partij de toekenningsvoorwaarden op dezelfde manier hanteert voor de ambtenaren met dagdienst als voor die met nachtdienst; dat zo de ambtenaren met nachtdienst minder gemakkelijk de voorwaarden vervullen om in aanmerking te komen voor het uitzonderlijk verlof, zulks niets te maken heeft met een ongelijke behandeling maar alleen met de objectief verschillende situatie waarin deze zich bevinden ten opzichte van iemand in dagdienst; dat waar verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat hij ervan overtuigd is dat collega's die zich in dezelfde situatie bevonden als hij wel uitzonderlijk verlof werd toegestaan, vastgesteld wordt dat hij hiervan geen bewijs voorbrengt terwijl de omstandigheid dat het

directiecomité van de POST heeft geoordeeld dat er misbruik werd gemaakt van dit soort verlof tijdens bepaalde vakantieperiodes of op het einde van het jaar, daarvan ook geen bewijs is; dat ook geen recht op gelijkheid in een vermeende onwettigheid bestaat zodat verzoeker uit het eventueel onrechtmatig toekennen van uitzonderlijk verlof aan sommige van zijn collega's geen argument kan putten om zelf verlof te krijgen indien de voorwaarden ervoor niet zijn vervuld; dat tenslotte, als verzoeker gewag maakt van gelijkaardige gevallen, hij voorzeker welbepaalde voorbeelden voor ogen had, tenzij hij een proefballon wilde oplaten wat te dezen het geval blijkt te zijn aangezien hij moet toegeven dat hij geen gelijkaardig geval kan aanhalen; dat hij voor zijn bewering nochtans het bewijs ervan moet kunnen aanbren- gen en de rollen niet vermag om te keren door van de verwerende partij te eisen dat zij gevallen zou aanbren- gen waaruit het ongelijk van verzoeker zou moeten blijken; dat immers zijn stelling aanvaarden zou in- druisen tegen het algemeen rechtsbeginsel "affirmanti incumbit probatio"; dat dit middel evenmin gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de be- stuurshandelingen; dat hij hierbij van oordeel is dat de loutere vaststelling van de postontvanger dat het gezin van verzoeker uit 5 personen is samengesteld niet kan volstaan om de conclusie te funderen dat er drie andere personen zijn die de eerste zorgen konden toedienen; dat volgens hem de postontvanger hiermee niet aantoonst dat die personen, indien ze al werkelijk thuis zouden zijn geweest, ook in de fysieke en of psychische mogelijkheid zouden zijn geweest om die zorgen te verlenen en dat het attest veeleer duidt op het tegenovergestelde;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het door verzoekers overgelegd doktersattest, gezien de feitelijke gezinsomstandigheden niet volstond om het bestaan te bewijzen van een toestand van overmacht; dat daarom de postontvanger om bijkomende inlichtingen vroeg maar dat verzoeker er zich evenwel toe beperkt heeft te verwijzen naar het reglement en geen redenen heeft laten kennen die het bestaan van een toestand van overmacht bewijzen; dat vermits het ontbreken van een dergelijke toestand een voldoende reden was om het uitzonderlijk verlof te weigeren, de beslissing wel afdoende is gemotiveerd;

3.4.3. Overwegende dat verzoeker hierop repliceert dat hij op grond van de geldende reglementering ervan overtuigd was dat zijn gezinssituatie tot de privésfeer behoort en als dusdanig geen verband hield met het uitzonderlijk verlof en dat hij om die reden niet inging op de geformuleerde veronderstellingen en dat, gesteld dat hij bereid zou zijn geweest om bij een later onderzoek de precieze, concrete gegevens mee te delen betreffende de situatie bij hem thuis op de avond van 2 oktober 1992, hij op geen enkel moment nadien nog de gelegenheid heeft gehad om dit te doen aangezien de beslissende overheid geen nieuw onderzoek meer heeft gedaan maar er zich toe beperkt heeft het standpunt van de postontvanger blindelings bij te treden; dat volgens hem de bestreden beslissing niet is gesteund op concrete feitelijke gegevens die zorgvuldig werden vastgesteld, terwijl de aangevoerde motieven ook niet pertinent zijn;

3.4.4. Overwegende dat zoals onder 2.2.3 is uiteengezet, wordt aangenomen dat de bestuurder-directeur een beslissing heeft genomen die meer is dan louter een bevestigende beslissing en dat die in de plaats is gekomen van de beslissing van de postontvanger; dat verzoeker echter in het vijfde middel kritiek levert op

de beslissing van de postontvanger, meer bepaald op de wijze waarop die beslissing formeel werd gemotiveerd; dat aangezien het niet die beslissing is die hij bestrijdt maar wel deze van de bestuurder-directeur, het middel, als dusdanig begrepen, niet dienstig aangevoerd wordt; dat evenwel in de mate hij kritiek levert op de beslissing van de bestuurder-directeur die de motivering van de postontvanger in extenso heeft overgenomen, zoals trouwens de verwerende partij zulks lijkt te hebben gezien, het middel toch kan aangevoerd worden; dat te dezen aan verzoeker duidelijk is meegedeeld dat, omdat zijn gezin uit nog andere personen bestond die tijdens de betrokken nacht thuis waren, het doktersattest op zich nog niet aantoonde dat juist verzoekers aanwezigheid thuis genoodzaakt was; dat verzoeker dat standpunt nooit heeft weerlegd en aldus aan de beslissende overheid geen enkel element heeft aangereikt waaruit kon blijken dat haar uitgangspunt onjuist was of dat de aanwezigheid van die gezinsleden toch nog verzoekers aanwezigheid thuis noodzaakte; dat hij dit evenmin gedaan heeft in zijn zogenaamd willig beroep en dat hij pas in zijn verzoekschrift voor de Raad van State elementen aanbrengt die zouden moeten aantonen waarom zijn aanwezigheid thuis vereist was; dat de overheid er also mocht van uitgaan dat verzoeker tegen dat uitgangspunt niets wilde of kon inbrengen en dat het derhalve juist was; dat dit standpunt en de motivering van de postontvanger door de bestuurder-directeur integraal overgenomen is in zijn brief van 9 februari 1993, waaruit op een voldoende duidelijke wijze blijkt waarom het verlof niet wordt toegestaan met name omdat ingevolge het nietszeggende antwoord van verzoeker op de vraag van zijn postontvanger niet blijkt dat niettegenstaande de aanwezigheid van andere gezinsleden zijn aanwezigheid thuis onontbeerlijk was, conclusie waartoe de postontvanger en in zijn navolging de bestuurder-directeur terecht kon komen gezien het ontbreken van

enig antwoord van verzoeker op de vraag van de postontvanger; dat het pas in zijn memorie van wederantwoord is dat verzoeker aanvoert dat de definitieve beslissing van de bestuurder-directeur niet steunt op voldoende zorgvuldig vastgestelde feiten omdat er geen nieuw onderzoek is geweest; dat zulks een nieuw middel is dat hij reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen aanvoeren en dat bijgevolg niet ontvankelijk is; dat derhalve ook het vijfde middel elke grond mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. BOVIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.